

Al de zwarten namen de vlucht (Blz. 125)

— En de arme sultane! sprak Mol, op medelijdenden maar tevens spottenden toon.

— Och, ge hebt gezien dat de sultannen bij de Oeylamkoeroes niet lang ongehuwd mogen blijven... Ze zullen dan ook niet al te lang treuren mogen over een echtgenoot, die met de nevelkar is opgetrokken!...

De blanke reizigers begaven zich spoedig ter ruste en strekten met welbehagen hunne vermoeide en in het luchtschip wel wat verstijfde ledematen op de zachte bedden uit.

— En zeggen, sprak Janneken, dat we binnen een paar dagen weer terug tusschen de stangen van dat verwenschte luchtschip moeten kruipen, dat ons den hemel weet waarheen zal voeren... Dat is nu toch geen leven, Rosse... Ik geloof niet dat ik het lang zal volhouden, broêr, en wat dan gedaan?

— Ziek worden... Ge zijt in de kist van Jef Knaps en gedurende uw nachtlevens te Ant-

werpen wel gezond gebleven!... En dan krijgt ge niet half genoeg voedsel en bijna dagelijks eene ranseling...

— Het is waar... Als we nu maar wisten wat de meester van plan is...

— Hij heeft me gezegd, dat we nog hoogstens een paar maanden zullen vliegen, om dan ons gansche leven uit te rusten.

— Nog twee maanden!

— Die zijn spoedig om...

Janneken zei niets meer, maar hij voelde de krop in zijne keel komen en verborg zijn gelaat in het oorkussen, om te beletten dat de Rosse hem zou hooren snikken...

De knaap was niet geboren om zulk avontuurlijk leven te leiden en al de ontberingen die het mede brengt te boven te komen.

Het tengere jongetje moest onder de liefkozingen eener teedere moeder opgevoed zijn geworden...

Het noodlot had er echter anders over beschikt, en Daks, die reeds zoolang den knaap naliep, om hem te brengen bij de moeder, die reeds zoovele jaren om den kleine treurde en angstig zijne komst verbeidde, stond ergens in een onbekend oord van Afrika, door ieder verlaten, zich af te vragen waar het luchtschip van Steadily den jongen wel kon gebracht hebben...

Des anderendaags, in den morgen, als de reizigers pas ontwaakt waren, bood de scheik zich aan, om te vernemen of zijne gasten goed den nacht hadden doorgebracht en niets noodig hadden.

Op guller gastvrijheid dan zij daar genoten kon nooit een reiziger rekenen.

Ook had de Arabier eenige slaven medegebracht, die als dienaars van den heer Steadily in de woning zouden verblijven.

Ze werden onder het bevel van Mol en Tarara geplaatst en gingen onmiddellijk aan het werk.

Een half uurtje later werd de koffie opgediend, die de scheik met zijnen gast nuttigde.

Janneken en de Rosse waren bij Mol gebleven, in de keuken, want nu ze weer in een beschaafde streek waren, kwamen de afstanden tusschen den meester en zijne bedienden weer opnieuw uit.

— Als ik u vragen mag, sprak de scheik, wat is uw doel meester, met uw vliegtuig? Hebt ge landnavorschingen op het oog of is

het louter eene proefneming met uw luchtschip, die gij hier hebt willen doen, buiten het bereik der Europeanen?

De heer Steadily antwoordde niet dadelijk.

Hij dacht een stond na.

— O, zei de scheik, als mijne vraag u onkiesch toeschijnt, vergeef mij dan mijne woorden.

— Toch niet, want ik ben van plan u meer te zeggen dan ik sedert jaren aan een menschenkind heb toevertrouwd...

— Ik dank u voor het vertrouwen dat gij in mij stelt.

— Dat is wel niet noodig, want het is omdat ik weet dat ge met de kennis van mijn geheim hier in het hartje van Afrika geene onbescheidenheid kunt plegen, dat ik besloten heb u alles mede te deelen. En er is ook nog eene tweede reden. Na zulken langen tijd is het noodig dat ik mijn hart eens uitstort. Dat zal mijn gemoed verlichten en mij weer nieuwen moed en nieuwe krachten schenken.

— Ja, dat heeft 's menschen geest inderdaad soms groot noodig.

— Welnu, verneem dan, waarde scheik, dat ik van plan ben met mijne vliegmachine de zuidpool te bereiken.

En terwijl de verbaasde Arabier hem met groote oogen aankeek, dronk hij even aan zijne kom koffie, met een onverstoord gelaat, alsof hij een der eenvoudigste volzinnen had gesproken.

HOOFDSTUK XX

EENE ZONDERLINGE ENGËLSCHE

— Ja, herhaalde de heer Steadily, ik ben van plan eens te gaan kijken hoe de zuidpool er wel mag uitzien... Tot heden is er geen mensch in gelukt dat te weten... Misschien is er wel een die tot aan de pool is doorgedrongen, maar hij is er in ieder geval niet van teruggekeerd, en dus zijn we er niets mede vooruit... Ik wil de pool zien en dan terugkomen om ze te beschrijven... Dat is mijn doel... André heeft het beproefd met een ballon, maar hij diende alzoo tot speelbal der winden en bij 't minste ongeval viel hij in zee...

— En uw luchtschip?

— Heeft vooreerst dit voordeel, dat ik het kan doen vliegen waar ik het wensch te heb-

ben, want het gehoorzaamt aan het roer als eene boot in het water... Dan, als het in zee terecht komt, kan ik er mede varen als met een gewoon schip.

— Maar, dat is eene wonderbare uitvinding.

— Ze heeft mij jarenlang studie en kommer genoeg gekost om thans wel voldoening te geven aan haren schepper... Het grootste voordeel dat mijn luchtschip oplevert, is de machine die het in werking brengt... Ze weegt bijna niets en wordt bewogen door de electriciteit, die ik niet moet mede in de hoogte nemen, onder geenerlei vorm... Ik heb een klein werktuig uitgevonden, dat de noodige

electrische kracht rechtstreeks uit de lucht opslurpt... Zoo lang ik dus boven ben, bezit mijne machine de vereischte beweegkracht... Nog een belangrijk vraagstuk heb ik op te lossen: het medevoeren van levensvoorraad... Ik hoop, eer ik het laatste gekende eilandje aan Afrika's uiteinde verlaat, de oplossing te zullen vinden...

— Het is verbazend, sprak de scheik.

— Och neen, het is alleen nogmaals het bewijs dat, als de mensch geprikkeld wordt, aangespoord door eene belooning die zijn werk zal waard wezen, wonderen met zijnen geest kan verrichten.

En, na weer een korten stond in diep gepeins verzonken te zijn geweest:

— Blijft er u nog wat tijd over, eerwaarde scheik?

— Zeker, meester.

— Dan zal ik u verhalen, waarom ik mijne vliegmaschine heb uitgevonden en waarom ik de zuidpool wensch te bereiken.

— Ik luister met beide ooren, zei de scheik.

— Eene kort en bondige inleiding. Ik behoor tot een der oudste engelsche edele geslachten, verwant aan H. M. de koningin en bijna zoo rijk als de vorstin zelve.

Ik moet u dan ook niet zeggen dat ik, die de oudste ben en dus van jongs af aangewezen om te titels en de fortuin mijner voorvaders te erven, van mijne prilste jeugd als een echt engelsch adellijk kind werd opgevoed.

Ik bezat een open geest en werd door ieder geroemd als een jongeling die later van zich zou doen spreken, tusschen zijne medeburgers zou uitschitteren in de politieke of de wetenschappelijke wereld.

Laat me toe hier mijn eigen lof te zingen.

Het is noodig voor het verhaal dat gij hooren zult.

Vooraf wis- en meetkunde beoefende ik met liefde en op korten tijd was ik op dat gebied zeer ver gevorderd.

Toen kreeg ik lust om de werktuigkunde te bestudeeren, uit louter liefhebberij natuurlijk, en op mijn twee-en-twintigste jaar behaalde ik het diploma van ingenieur.

Kort daarop overleed mijn vader en daar ik als nieuw hoofd der familie andere bezigheden had dan plannen en berekeningen te maken, zou ik nog weinig op dat gebied hebben verricht, als er op ditzelfde oogenblik niet over mijn toekomst zou beschikt geworden zijn.

Op een feest bij den minister van zeezezen.

werd ik voorgesteld aan een onzer lord-admiraals, die mij van naam kende en mij dan ook een warme genegenheid betoonde.

Ook aan zijne dochter werd ik voorgesteld en die stond besliste over een groot gedeelte van mijn verderen levensloop.

Als ik het meisje verliet, was ik smoorlijk op haar verliefd.

Ik nam inlichtingen over haar en hare familie, die mij de overtuiging gaven dat ik haar kon huwen, zonder in het minst afbreuk te doen op de eischen van mijnen adel, want zij ook behoorde tot een der oudste Britsche geslachten en haar vader beschikte over eene groote fortuin.

Maar ik vernam ook dat het meisje zich weldra zou verloven met lord Astry, die aangewezen was om eens in de diplomatie een der hoogste posten te bekleeden.

Een paar weken verlieten vooraleer ik de maagd kon weerzien.

Ik had geen oogenblik rust meer, kon niet meer arbeiden, eten noch slapen, in een woord: ik was een door en door ongelukkig man.

Ik dwaalde een groot gedeelte van den dag in den omtrek van hare woning, in de hoop haar te ontmoeten.

Wie verliefd is geweest, zooals wij Europeanen dat kunnen zijn, zal zich mijn toestand kunnen voorstellen.

Eindelijk was de dag aangebroken, dat ik haar zou terugzien, met haar zou kunnen spreken.

De admiraal stelde zijne salons voor den adel open, ter gelegenheid van de benoeming van zijn zoon tot zeeofficier...

Ja, zoo was het!

Ik was een der eerste genoodigden die zijn intrede deed en zocht dadelijk met den blik naar het beeld mijner droomen.

Het meisje trad mij met haren vader te gemoet, om mij welkom te heeten.

Zij was nog schooner dan ik haar mij na de eerste ontmoeting had voorgesteld, niet de schoonheid van een wassen beeld, maar het mooie gelaat nog opgeluisterd door het soort lichtkrans, die door een hoog verstand om het wezen van den mensch wordt gelegd.

Groote geestesgaven en zachte goedheid straalden er mij uit tegen.

Haar welkomsgroet bestond uit eenige banale woorden, die zij wellicht tot elken genoodigde richtte.

Ik verloor haar geen oogenblik uit het oog...

Daar deed lord Astry, een prachtig jong-mensch, zijne intrede en het scheen me dat Victoria hem wel vriendelijker toesprak, zich tegenover hem bevalliger gedroeg dan tegenover de andere gasten en dan ook tegenover mij.

Waren mijne oogen op dit moment pistolen geweest, lord Astry had niet meer tot de levenden behoord.

In den loop van den avond had ik gelegenheid een paar woorden alleen met Victoria te wisselen, en ik leidde haar naar den winter-tuin, waar wij eenige stonden, na den dans, wenschten uit te rusten.

Ik kon geen woorden vinden, om haar iets te zeggen.

Had ik mogen spreken volgens de ingeving van mijn hart, dan zou ik woorden genoeg hebben kunnen fluisteren, maar dat mocht ik niet doen.

Zij keek mij aan en vroeg na eene korte poos:

— Hoe is het met uwe studiën gesteld, mijn waarde lord? We hebben in den laatsten tijd niets meer van u vernomen.

— U stelt belang in mijn arbeid als ingenieur? zei ik verwonderd.

— Zeker, want ik ben ook een kind der wetenschap. Ik studeer veel, mijn waarde, en ik houd me, even als gij, vooral bezig met de luchtvaart.

Ik kon mijne ooren niet gelooven.

Dat mooie edele kind beoefende die stoeve wetenschap, ging met plannen en cijfers om, zou niet alleen eene schoone vrouw voor mij wezen, maar tevens eene medewerkster voor de verwezenlijking van mijne droombeelden.

Ik moet u niet zeggen dat zulks mijne liefde voor het meisje versterkte, als dit nog mogelijk was.

Insteede van liefde te spreken, twee jonge menschen als we waren, te midden van bloemen en licht, onder 't verleidelijke eener dansmuziek, waren het wetenschappelijke vraagstukken die ons bezighielden.

Ik deed de ervaring op dat het geene groot-spraak van Victoria geweest was, als ze zeide dat ze zich op 't gebied der luchtvaart met onderscheidene vraagstukken had bemoeid.

Ze kon over dit ontwerp allerbest eene bespreking met een ingenieur voeren.

Ik was als betooverd, nu niet meer alleen door de schoonheid, maar ook nog door den schitterenden geest van Victoria.

We bleven langer in den wintertuin dan we

't wel zouden mogen doen hebben, zonder de tongen der edele andere dames los te maken, en lord Astry kwam ons daar opzoeken.

— Mijn waarde lord, zei Victoria, ge komt ons storen... Neem plaats en luister, want hetgeen we bespreken zal wel nieuw voor u wezen... Het maken van een bestuurbaar luchtschip staat aan de dagorde...

— Een droombeeld, zei lord Astry.

— Dat zal verwezenlijkt worden, sprak ik. Daar ben ik sterk van overtuigd.

— En ik niet minder, beaamde Victoria.

— Ik weet zeer weinig van al die zaken, wedervoer Astry, maar dat men ooit met een ballon of een tuig in dien aard, lichter dan de lucht, door de ruimte zal varen volgens den wil van een stuurman, dat neem ik niet aan.

— Ik evenmin, was mijn antwoord, maar juist daarom moet men een luchtschip vinden dat de hoogte ingaat en drijven blijft, al is het dan ook veel zwaarder dan de lucht.

— Dat is ook mijn oordeel, zei het meisje. Astry fronste de wenkbrauwen.

Het scheen hem niet te bevallen dat Victoria met zooveel geestdrift mijn gevoelen deelde.

— Als dat ooit gevonden wordt, sprak hij na eene korte poos, dan is de mensch meester van geheel de wereld... Het vraagstuk van André zal kinderspel worden...

— Hoedat?

— Wel, men zal dan met het grootste gemak van de wereld de zuidpool kunnen bezoeken.

— Denkt ge dat?

— Dat schijnt me toch zoo.

— Mij niet, want nog tal gevaren dreigen den mensch op zulke reis, al werd ze dan ook met een bestuurbaar luchtschip afgelegd... Ik zou het echter durven beproeven.

— Wat?

— Een luchtschip te bouwen en de pool te ontdekken... Meer niet!

— Is u dat ernst?

— Zeker.

— Hoeveel tijd zoudt ge denken daarvoor noodig te hebben?

— Met het oog op de vordering mijner studiën, hoogstens een vijftal jaren.

— Niet mogelijk!

Toen liet ik een paar woorden uit den mond vallen, vrij onbedacht, misschien wel om mij in de oogen van Victoria te verheffen.

Maar die woorden zouden over een gedeel-

te van mijn leven beslissen; het eene andere wending geven.

— Wilt ge wedden? vroeg ik.

— Ja.

— Voor honderd duizend pond.

— Laat ons malkaar goed verstaan: eer er vijf jaar verlopen zijn moet gij de zuidpool bezocht hebben en hier terug wezen.

— Aangenomen.

Wij reikten elkaar de hand en de wedding was gesloten.

Ik moest met een luchtschip naar de zuidpool.

Toen ik 's anderdaags ontwaakte, beseftte ik eerst voor goed welke gekke weddingschap ik had aangegaan.

Ik stond er echter voor en moest trachten er door te komen.

Er bleef mij niets over dan met groote wilskracht en noesten ijver mijne studiën over het vraagstuk der luchtscheepvaart door te zetten en te trachten de honderdduizend pond te winnen.

Maar, daar kwam eene gedachte in mijn brein op, die mij opeens allen moed ontnam.

Terwijl ik mijne hersenen suf zou denken om het problema op te lossen, of in verre streken mijn leven zou wagen, zou lord Astry huren...

En wat kon mij de zuidpool, het leven zelfs, dan nog maken?

Wat moest ik doen?

Gedurig rees die vraag voor me op en ik moest het antwoord schuldig blijven.

Het was om krankzinnig te worden.

Eindelijk besloot ik, tegen alle vooroordeelen die in onze wereld heerschen in, het meisje eenen brief te schrijven, om haar mijne liefde te bekennen en haar te vragen met haar huwelijk te wachten tot ik van de zuidpool zou teruggekeerd zijn of er den dood zou hebben gevonden.

Het was gek, ik weet het, maar ik was gek ook!

Als de brief weg was begreep ik al het ongerijmde mijner daad.

Het was zeker dat Victoria mij geen antwoord zou geven.

Een dag verliep en ik vernam niets.

Ik dacht er ernstig aan een einde aan mijn onverdraaglijk lijden te stellen, toen ik tegen den avond een briefje ontving van Victoria's vader, die mij verzocht hem even te komen spreken.

Ik dacht op voorhand te kunnen gissen wat de admiraal mij te zeggen had.

Hij zou mij mijn gedrag tegenover zijne dochter verwijten en ik zou enkel het hoofd kunnen buigen bij zijne rechtmatige woede.

Maar ik ging toch.

De admiraal scheen niets te weten van mijnen brief, want hij ontving me zeer vriendelijk.

Na eene banale woordenwisseling, sprak de oude lord mij als volgt toe:

— Mijn waarde lord, ik heb u te spreken over eene kiesche zaak... Gij hebt mijne dochter eenen brief geschreven, die zij mij gelast heeft te beantwoorden... Ik wensch zulks mondeling te doen.

Ik boog het hoofd.

Overgelukkig zou ik op dat oogenblik geweest zijn, ware de grond onder mijne voeten weggezonden en had de aarde mij verzwolgen.

— Mijne dochter, zoo ging de admiraal voort, heeft u naar waarde leeren schatten en zij zal aan uw verlangen voldoen.

Ik keek den ouden lord met verbaasde blikken aan.

Ik kon mijne ooren niet gelooven.

— En, ik moet u nog meer zeggen... Zij zal zich niet verloven met lord Astry, omdat ook in haar hart een gevoel van liefde is ontstaan... en daarenboven wil zij medewerken aan uwe onderneming... In een woord: als ge er in gelukt de zuidpool te bereiken, moogt ge na uwe terugkomst mij de hand mijner dochter komen vragen... Zij wil uwe vrouw worden en ik zal niet beter verlangen dan haar uit te huwelijken aan een der edelste lords van Groot Britanje, die dan ook eene beroemdheid op wetenschappelijk gebied zal wezen.

Ik weet niet welk antwoord ik gestameld heb.

— Maar, er is nog eene voorwaarde, zei de admiraal na een paar oogenblikken het stilzwijgen bewaard te hebben.

— Ik zal er mij naar gedragen, dat bevestig ik u op voorhand.

— Zeg dat niet te haastig. Victoria wenscht dat gij, vooraleer zij uwe echtgenote wordt, de zuidpool ontdekt hebt!

— Dat zal ik.

— Ik had u niets anders te zeggen. Zij belooft u gedurende vijf jaar op u te wachten, maar wil u niet terugzien vooraleer gij het aangewezen doel zult bereikt hebben

— Mij niet eerder weerzien... Die voorwaarde valt mij zwaarder dan het bezoeken van de zuidpool... Om haar mijne vrouw te mogen noemen, wil ik echter de zwaarste beproevingen doorstaan... Groet uwe dochter in mijnen naam en zeg haar dat ik weldra naar de pool vertrek.

— Hoedat ?

— Met mijn luchtschip... Dat wil zeggen dat ik morgen reeds met het bouwen van mijn toestel zal beginnen, wat wel de eerste stap van mijnen ontdekkingstocht mag heeten.

— Inderdaad... Ik bewonder uw zelfvertrouwen, ik schat hoog uwen moed... Tot weerziens.

Ik nam afscheid van den admiraal en zoo dra ik terug thuis kwam begon ik met onverdroten ijver mijne berekeningen te hermaken en te versterken, mijne plannen te volledigen, in een woord mij gereed te maken om de zuidpool te ontdekken.

Ik had echter wat te snel van het bouwen eener vliegmaschine gesproken, want ik bemerkte dat nog verscheidene weken arbeid zouden noodig wezen in mijn studeervertrek, eer ik de hand aan het eigenlijke werk zou kunnen slaan.

Een paar dagen later verscheen in een dagblad, dat overal in de groote wereld gelezen werd, een artikel, dat mij veel hinder zou veroorzaken en mij bijna Victoria zou doen verliezen.

In de krant werd vermeld dat John M. Steadily, lord of Peenskilty, van plan was naar de zuidpool te reizen en dat hij dit stoute stuk zou bedrijven bij middel eener vliegmaschine van zijne uitvinding.

Dan volgde eene technische beschouwing over de mogelijkheid om met een bestuurbaar toestel in het luchtruim te varen, en men kwam tot het besluit dat het heel en al onmogelijk was.

Dat deed me glimlachen en de schouders ophalen, doch het slot van het artikel maakte me oprecht woedend.

Daar stond zwart op wit gedrukt dat ik de dwaze daad wilde begaan om de hand te winnen van de edele freule Victoria, de dochter van admiraal Donsdeele...

Wie had die inlichting aan het blad bezorgd ?

Hoe wist men wat er tusschen mij en den admiraal afgehandeld was geworden ?

Ik heb nooit kunnen te weet komen hoe dit was toegegaan, des te minder daar de vader

van Victoria mij de verzekering heeft gegeven, dat hij noch zijne dochter ooit een woord over dit alles aan iemand hadden laten hooren.

Nog geen uur was verloopen, sedert het dagblad aan zijne abonnenenten besteld was geworden, of lord Astry liet zich bij mij aanmelden.

Ik was eerst van plan hem niet te ontvangen, daar ik wel dacht dat hij met slechte inzichten bezielde was, maar dadelijk kwam het in mij op dat ik door hem van lafheid zou worden beschuldigd.

Ik zei dat ik op hem wachtte...

Een koele groet werd bij zijn binnentreden tusschen ons gewisseld.

Hij haalde een krant te voorschijn...

— Ik heb het gelezen, sprak ik, als hij het blad wilde ontplooien.

— Zooveel te sneller kan ik hier mijn zaken afdoen.

— Welke zaken ?

— Ge zult me toelaten u te vragen of het de waarheid is, wat er over u geschreven wordt ?

— Ja, ik ga trachten de zuidpool te bereiken. Dat verbaast u ?

— Toch niet, want in uw jeugdigen overmoed zijt gij tot alles in staat.

— Ik dank u voor 't compliment.

— Maar uwe reis naar de pool laat me teenemaal onverschillig.

— Zoo?... Waarom komt ge er mij dan over spreken?... Dat begrijp ik niet !

— Uw spottende toon zegt mij genoeg dat gij best gist waarom ik hier kom.

— Toch niet.

— Zeg mij dan eens of het waar is dat de ontdekking van de pool u de hand van miss Victoria Donsdeele zal doen verwerven ?

— Ik vraag me af waarom mijne persoonlijke aangelegenheden u wel een zoo sterk belang kunnen inboezemen... En of de toon waarop ge mij, als een rechter bijna, hier komt ondervragen, wel op een antwoord mag bogen ?

— Ik wensch te weten of miss Victoria u hare hand heeft toegezegd ?

— Zij niet; haar vader.

— Met hare toestemming ?

— Natuurlijk.

— Reeds meerdere maanden ga ik door als de verloofde van miss Donsdeele.

— Dat weet ik.

— Zij liet mij hopen dat ik haar echtge-

noot zou worden... Haar vader deelde hare zienswijze.

— Zoo is het.

— Als ge dit alles weet, hoe moet ik dan uw gedrag bestempelen?

— Zooals gij het verkiest.

— Ik bemin Victoria!

— Ik ook.

— Ze zal niemand dan mij toebehooren.

— Gaat gij trachten vóór mij de zuidpool te bereiken, dan hebt ge misschien kans het hart van miss Donsdeele te veroveren. Eene kleine kans nochtans, want ik weet dat zij mij lief heeft.

Mijne kalmte en mijne spottende gezegden maakten zoodanig indruk op de zenuwen van lord Astry, dat hij zichzelf niet meer kon meester blijven en hij op dreigenden toon uitriep:

— Gij zult miss Victoria niet huwen!

— Wie zal me dat beletten?

— Ik!

— Mijn beste lord Astry, ik heb vandaag veel werk af te doen en ik zou mij tegenover u verplicht gevoelen als ge mij niet langer wildet stooren.

— Nog een paar woorden, Peenskilty!

En op ieder woord drukkend:

— Een van ons is er te veel op de wereld.

— Och, neen, als ieder zijn weg gaat.

— Ik wil met u vechten, tot een van ons zal dood zijn!

— Goed, ik zie er geen bezwaar in!

— Wanneer?

— Mijn beste Astry, wees nu toch eens kalm, en denk er aan dat we beiden edellieden zijn... Gij zoekt een tweegevecht, waarbij degen of pistool zullen beslissen wie Victoria zal winnen?... Ik ben uw man, maar ik wensch dat er niet in de krant te lezen zij, dat wij een duel hebben aangegaan omdat we beiden miss Donsdeele wilden huwen...

Het is al reeds erg genoeg dat haar naam nu in het dagblad is vermeld geworden... Ik zal trouwens met den bestuurder van de krant een onderhoud hebben, dat hem tweemaal zal doen nadenken in 't vervolg, eer hij nog den naam van mijne verloofde drukken laat!

Het woord «verloofde» deed de woede van lord Astry nog klimmen.

— Mogen mijne getuigen de uwe verwachten? beet hij me toe.

— Neen.

— Hoe, neen?

— Luister even... Ik wil dat niemand wete

of kunne beweren dat het voor miss Victoria is dat wij vechten... We moeten eene andere reden zoeken... Gaat ge vandaag naar de Horseclub?

— Ja.

— Op welk uur kan ik er u vinden?

— Te drie uren zal ik er wezen.

— Ik zal met u spelen.

— Waarom?

— Om u te zeggen dat ge valsch speelt.

— Wat! Dat ik!...

— Ge zult dan zoo verontwaardigd wezen als gij het nu zijt en onze getuigen kunnen dan alles voor het tweegevecht regelen... Zijn wij het eens?...

— Ja.

— Dan heb ik u nog alleen te zeggen dat, als ge mij doodt, het uwe schuld is dat de zuidpool dit jaar niet ontdekt wordt!...

Lord Astry bromde nog eenige woorden tusschen de tanden en verliet mijne studeerkamer.

Alles werd afgespeeld zooals wij in korte woorden het tooneelspel hadden besproken.

Ik was te drie uur in de Horseclub, vond er lord Astry, wij speelden met de kaart en op een gegeven oogenblik zei ik luidop, om goed door de aanwezige gentlemen verstaan te worden:

— Ik staak het spel.

— Hoe?... Waarom?

— Gij speelt valsch!

Verontwaardigd, wit als een doek en bevend over al zijne ledematen, stond Astry voor mij.

— Zeg dat nog eens.

— Gij speelt valsch!

Ik ontving een klinkenden kaakslag.

Lord Astry had mij met volle kracht de hand op het gelaat gelegd.

Onze aanwezige vrienden beletten mij den lord insgelijks eene klap om de ooren te geven.

Ik zou hem met groot genoeg op dit oogenblik dien slag terug hebben gegeven.

Onze getuigen besloten, na vruchteloos gepoogd te hebben de zaak minnelijk te schikken, dat we zouden vechten met de pistool en ieder van ons moest blijven schieten tot zijn tegenstrever heel en al buiten gevecht gesteld zijn...

Op Fransch grondgebied zou het duel plaats hebben...

Insteede voort te arbeiden aan de plannen van mijne vliegmaschine, oefende ik mij da-

gelijks eenige uren in het schieten, onder leiding van een majoor, die lang in Indië had verbleven en met de pistool eene speld van den muur kon wegblazen.

Ik legde me met grooten ijver toe op deze schietoefeningen, en ik had daar wel reden toe ook!

Als ik Astry niet in het zand deed bijten, dan zou ik waarschijnlijk vallen, en dan was alles verloren: miss Victoria en de Zuidpool.

In het park van een kasteel, niet ver van de kust, zouden we trachten malkeer een kogel door het hart te jagen.

Ik was uiterst kalm...

Lord Astry scheen zeer opgewonden...

Het was een overheerlijke winterdag.

De zon stond aan den helderen hemel en deed de met bevroren sneeuw bepoederde boomen en struiken glinsteren alsof ze met duizenden diamanten bezet waren.

Het sneeuwtapijt kraakte onder onze voetstappen...

De getuigen teekenden in de sneeuw de plaats aan, waar we moesten stand vatten.

Wij werden met den rug naar malkeer gekeerd, de pistool in de vuist.

Een der aanwezigen zou tot drie tellen, en bij 't hooren van het woord « drie » moesten wij ons naar malkeer wenden en vuur geven.

Eer het woord gesproken was, hoorde ik een schot.

De kogel floot langs mijne ooren...

Lord Astry had zich omgekeerd en geschoten vóór het afgesproken getal was gezegd.

Ik maakte een halven draai en haalde den haan van mijn pistool over...

Mijn tegenstrever stak de armen omhoog, wentelde een paar malen als op zich zelf rond en viel in de sneeuw...

De geneesheer kwam toegelopen...

— Een kogel in de borst... Waarschijnlijk is de long doorboord geworden...

Nog denzelfden dag vertrok ik terug naar Engeland...

Ik ontving een kort briefje van den admiraal, die zegde dat hij vernomen had wat ik in Frankrijk had gedaan en mij gelukwenschte omdat ik behouden te Londen was teruggekeerd.

Dat deed me gissen dat men in Victoria's gezin wel wist waarom ik met lord Astry in tweegevecht was gegaan en men mijne daad ten volle goedkeurde.

Zulks wakkerde mijn moed nog aan en ik

zette mij met nog meer toewijding en krachtdadigheid aan den arbeid.

Tusschenbeide vernam ik dat Astry gevaarlijk doch niet doodelijk gewond was geworden en herstellen zou...

Niet ver buiten de hoofdstad huurde ik een grond en deed er eene houten loods oprichten, waarin ik aan het bouwen van mijne vliegmaschine zou beginnen.

Ik was zeker te gelukken.

Het werk vorderde naar wensch en ik zag reeds den dag der eerste proefneming naken.

Intusschen was lord Astry, bijna genezen, te Londen teruggekeerd.

Een paar weken later stond de vliegmaschine kant en klaar.

Ik had eenige uitnoodigingen verzonden en zou des anderdaags voor de eerste maal opstijgen en in het luchtruim zweven.

Des nachts brandden de loods en mijn toestel geheel af.

Dadelijk rees het vermoeden in me op, dat Astry den brand had doen stichten.

En dit vermoeden werd nog versterkt door een briefje, dat ik 's morgens van hem ontving.

Het luidde nagenoeg als volgt:

« Gij hebt mij geene uitnoodiging gezonden om uwe proefneming bij te wonen.

» Ik houd er echter niet aan, want alles zegt mij, dat ge er niet zult in gelukken een voet van den grond te lichten en de zuidpool nog ver buiten uw bereik ligt.

» Na hetgeen er tusschen ons gebeurd is, kunt ge wel denken dat ik er vreugde in schep ».

Een streng onderzoek werd door het gerecht geopend, maar men gelukte er niet in te vernemen hoe de brand ontstaan was, of het toeval of de kwaadwilligheid er schuld aan had.

Lord Astry had goed zijne voorzorgen genomen, dacht ik, want ik was er nu verzekerd van dat hij het was...

Ik besloot Londen te verlaten en in Frankrijk eene geschikte plaats te vinden om mijn luchtschip opnieuw op te bouwen.

Ik kon er niet gelukken, want overal werd ik opgevolgd door kerels, die uitgezonden waren door mijnen vijand en die zonder twijfel weer een middel zouden gevonden hebben om mijn vliegtoestel te vernietigen, als ik het weer had opgebouwd.

Dat tijdverlies maakte mij echter niet bedroefd, want ik won nieuwe kennissen, deed

nieuwe uitvindingen en was er overtuigd van een veel verbeterd luchtschip te zullen maken, zoodra ik er de gelegenheid zou toe hebben.

Eindelijk verliet ik Frankrijk, om naar Algiers te reizen, en dacht nu ontsnapt te zijn aan de speurhonden van Astry als ik te Mustafa, op eenigen afstand van de hoofdstad der fransche kolonie, eene villa met uitgestrekt park had betrokken.

Nauwelijks had ik er de noodige schikkingen genomen, om mijne plannen uit te werken, als een der detectives van Lord Astry mijn verblijf wist te ontdekken.

Ik kocht eene yacht om ergens op de ver-

Op 't oogenblik dat ik voor de eerste maal wilde opstijgen met mijn luchtschip, verscheen de detective, die een kerel met buitengewone wilskracht moet wezen, aan het hoofd van een gansch leger negers...

Een dag later en ik ben er zeker van dat mijne uitvinding weer in het vuur zou opgegaan zijn...

Nu ik echter de meester ben van de lucht, zal de kerel mij niet meer kunnen volgen, en ik hoop binnen korten tijd de zuidpool te zien.

Het toeval heeft mij deze maal gediend.

Ware er in Oeylamkoeroe geen opstand losgebroken, ik zou nog eenige dagen gewacht hebben vooraleer eene proefneming te doen

Als een pijl uit den boog schoten de leeuwen vooruit. (Blz. 141)

laten kust van een wilde streek aan te landen, en daar ongestoord mijn doel te bereiken.

Een schipbreuk bracht mij te Boma en ik besloot in het hartje van de Congo mijn luchtschip op te bouwen.

Wie zou me daar gaan zoeken?

Eenigen tijd later ontdekte ik dat een mijner pakdragers de man van Astry was!

Ik deed hem door een inlandsch opperhoofd gevangen nemen.

Eindelijk gelukte ik er in mijne vliegma-
chine op te stellen, nabij de hoofdkraal van de Oeylamkoeroes.

en het zou dan wellicht niet meer mogelijk geweest zijn.

— Hebt ge dan dien gevaarlijken kerel niet gedood?

— Ik had dat moeten doen, als ik hem de eerste maal in mijne macht had. Ik schrok echter voor eenen moord terug. Nochtans had ik het volle recht hem te doden.

— Natuurlijk, vermits hij op u werd afgezonden om u nadeel te berokkenen.

— En om mij een kogel door het hoofd te jagen. Als ik hem in Congo bij de lurven heb

doen grijpen, heeft hij bekend dat Lord Astry hem had opgedragen mij te dooden.

— Ik begrijp niet, waarom gij hem hebt laten loopen, zei de scheik...

— Spijt doet het mij niet. Hij zal me nu niet meer vinden, en hij kan Lord Astry mededeelen dat mijn luchtschip wonderlijk goed werkt... Dat zal mijn vijand niet bevallen!

— Maar wat zult ge doen, als ge de zuidpool bezocht hebt?

— Dan keer ik naar Londen terug.

— Om miss Donsdeele te huwen.

— Vermits het mijn eenig doel is.

— En lord Astry?

— Ik begrijp niet wat ge bedoelen wilt?

— Het zal hem toch wel uiterst gemakkelijk wezen, u in de engelsche hoofdstad eene kwade poets te spelen en u te laten vermoorden!

— Ik geloof het niet. Te Londen zal hij zoo'n schelmstuk niet durven begaan. Ieder zou hem daar, na hetgeen er tusschen ons is voorgevallen, immers dadelijk verdenken.

— Hij heeft het wel gewaagd brand te doen stichten, om u te beletten uwe plannen uit te voeren. Waarom zou eene tweede euveldaad hem afschrikken.

— Gij hebt misschien gelijk. Ik zal op mijne hoede moeten wezen.

— Zeker. Iemand wien de angel der ja-loerschheid, of liever van haat en nijd steekt, is tot alles in staat.

— Dat houdt me echter op het oogenblik weinig bezig. Ik heb de zuidpool nog niet bereikt, en wie weet of ik er wel ooit toekom ze te zien?

— Daareven hebt ge mij gezegd, dat ge er zeker van waart te zullen gelukken. Wat doet u zoo plotseling van zienswijze veranderen.

— Dat ik met mijn luchtschip tot aan de pool zal varen dat lijdt geen twijfel, eerwaarde scheik, maar ik weet niet hoelang die reis zal duren, hoelang ik op de pool zal moeten vertoeven, hoelang ik op de terugreis zal dienen te wezen, en ik kan met mijne vliegma-chine slechts voedsel voor een vijftal dagen meêdragen! En dan mogen we slechts met vier personen varen. Is er op de pool voedsel te vinden? Als ik dat wist, dan zou ik geen oogenblik aarzelen.

— Ongelukkiglijk kunt ge dat niet weten vóór ge er geweest zijt.

— Ik gis dat er niets te vinden is en zou het middel willen kennen om voedsel voor verscheidene weken mede te dragen.

— Kunt ge uw luchtschip niet sterker maken.

— Ja, maar dan moet ik het herbouwen, het merkelyk grooter maken. Al wat ik daar voor noodig heb, moet uit Europa komen. Spoedig zou men dan weer mijn spoor hebben teruggevonden en ik zou een groot tijdverlies ondergaan. En dan rijst de vraag, als ik er mocht in gelukken ongestoord, zonder ontdekt te worden, een nieuw vliegtuig te bouwen, of het dan wel zoo heerlijk werken zou als mijn « Eagle »... Het geringste deeltje kan het heele spel beletten aan het roer te gehoorzamen; het kleinste gebrek aan een der onderdeeltjes kan het opstijgen van het schip onmogelijk maken... Neen, ik moet het middel ontdekken om in eene kleine ruimte veel voedsel te bergen, om aan eene groote hoeveelheid voedsel een klein gewicht te geven.

— Ik hoop dat gij zult gelukken, meester.

De scheik nam afscheid van den heer Steadily, na hem te hebben uitgenoodigd het middagmaal in zijne woning te komen nuttigen.

Eenige dagen verbleef de Engelschman bij de zoo gastvrije Arabieren en besloot dan de reis voort te zetten.

Hij verwittigde zijne bedienden dat men weldra zou opstijgen en stelde de machine in werking.

De meeste der invloedrijke Arabieren van het stadje kwamen nog een laatste afscheid van den heer Steadily nemen...

Een der vleugels van den « Arend » bewoog zich reeds en de gansche vogel trilde.

— Alleman aan boord! beval de Brit.

— Waar is de Rosse? vroeg Janneken.

— Was hij daareven niet hier? vroeg Tara-ra. Ik meen hem toch bemerkt te hebben.

— Neen, zei Mol, sinds wij onze woning hebben verlaten, heb ik hem niet meer gezien. Ik heb er geen aandacht op gegeven, maar nu weet ik het zeer goed.

— Rosse! Rosse! riep Janneken.

Mol herhaalde dit geroep en keek, zich met de armen in het ijzerwerk van het luchtschip omhoog trekkende, tusschen en over de omstanders.

— Niet te zien, sprak hij.

— En de machine gaat maar door!

— Stilleggen, riep Mol den heer Steadily toe.

De heer Steadily keek op.

— Hoe zegt ge?

— We kunnen niet vertrekken.

— Waarom niet?

— De Rosse is niet hier.

— Waar is hij dan?

— Niemand weet het.

— Binnen drie minuten gaan we de hoogte in, zei Steadily.

— En als de Rosse niet hier is? vroeg Janneken.

— Dan vertrekken we zonder hem, zei de Brit op kalmen en beslisten toon.

— Zonder den Rosse! kreet Janneken.

— We moeten weg.

— Dan ga ik niet mede.

En de kleine sprong op den grond.

— Ik blijf dan ook hier, riep Mol.

En hij volgde het voorbeeld van Janneken.

Tarara had zich tusschen het volk begeven, om inlichtingen over den Rosse in te winnen.

Hij kwam bij Mol en den kleine terug, zoniets over hunnen makker te hebben kunnen vernemen.

— Niemand weet er iets van, sprak hij. Niemand heeft hem gehoord of gezien.

— Wilt gij instappen? vroeg Steadily.

— Neen, zei Janneken.

— Neen, antwoordde Mol.

— Neen, klonk het uit Tarara's mond.

— Goed... Vaartwel!...

— Mijnheer, zei Mol, herinner u toch wat de Rosse voor u gedaan heeft, als « De Zee-meeuw » schipbreuk had geleden... Uwe portefeuille...

Een oogenblik wifelde de Brit...

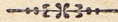
— Hij heeft toen uw luchtschip gered! drong Mol aan.

— Het is zoo, mompelde Steadily.

Hij legde de machine stil en stapte insgelijks uit het toestel...

HOOFDSTUK XXI

DE TOEKOMST VAN DEN ROSSE

Tusschen de Arabieren van het stadje, die bij den heer Steadily mede aan tafel hadden gezeten, naast den opperscheik, bevond zich een welgebouwd, slanke jongeling, met een edel gelaat, fijn van snede, en waarin een paar pikzwarte oogen blonken.

Hij werd door allen met veel toegenegenheid bejegend, waarbij ook wel een weinig eerbied doorstraalde.

De jonge Arabier had die achting niet verworven, omdat hij eene hooge plaats in de gemeente bekleedde, want hij was een eenvoudig koopman, die op een gegeven oogenblik uit den vreemde was gekomen en zich in het stadje had neergezet.

Neen, als de invloedrijke Arabieren met min of meer eerbied tegen hem opzagen, dan was het omdat hij tooverkunsten kende.

Niet alleen wist hij allerhande kwalen te genezen, bij middel van kruiden die hij 's nachts ging plukken en die niemand kende, maar hij wist ook allerlei kunstjes uit te halen, als een echte goochelaar bij ons op de voor.

In Europa zou men hem dien naam hebben

gegeven, doch bij de naiëve Arabieren werd hem de titel van toovenaar verleend.

En allen waren er overtuigd van dat de jonge man met bovennatuurlijke wezens in betrekking was, die hem bij het uitvoeren zijner goocheltoeren een handje hielpen.

Nadat hij in het verblijf van Steadily eenige inderdaad verbazingwekkende tooverkunstjes had laten bewonderen, had de Rosse voor den Arabier eene groote sympathie opgevat.

Waarom wist hij niet, maar hij voelde zich tot den jongeling aangetrokken.

Zulks scheen eveneens het geval te wezen bij den toovenaar, want hij had dadelijk met den Rosse vriendschap gesloten.

Gedurende een paar dagen was de Rosse, als hij niet in de woning van zijnen meester moest wezen, in gezelschap van den Arabier, die met hem in de stad en haren omtrek rondzwierf en hem bracht bij al wat er merkwaardigs te zien was.

Den morgen dat de heer Steadily gezegd had, dat hij dien dag de reis zou voortzetten, was de Rosse zijn nieuwen vriend gaan op-

zoeken, om nog een paar uren met hem door te brengen.

— Eer het avond is, zei de gezelschap van den Brit, zullen wij weder opnieuw in het lucht-ruim zweven en de duivel weet waarheen varen...

— Dat is spijtig, zei Selim, zoo heette de jonge Arabier, want ik had u nog veel te toonen. En ik was gaarne bij u.

— Ik evenzoo.

— Gij hebt daareven gezegd, dat de duivel weet waarheen gij varen zult...

— Dat is zoo, en misschien de heer Steadily ook, alhoewel hij er niet zeker kan van zijn.

— Waarom niet?

— Wel, bij het eerste ongeval met zijn luchtschip, zijn we weer voetgangers, en wordt de reisweg wellicht heel en al gewijzigd.

— Inderdaad... Ik ken iemand, buiten den heer dien gij beweert dat alles weet en dien ge « duivel » noemt, die evengoed op de hoogte is van al wat er nog gebeuren moet.

— Uw God wellicht? Allah, geloof ik?

— Ja, maar dien kunnen we niet vragen dat hij het ons zou mededeelen.

— Kent gij dan iemand die alles weet, zei de Rosse verbaasd, en die het ons zeggen kan?

— Ja.

— Waar is die alweter?

— In den diepen schoot van het gebergte.

— Dan kunnen wij hem niet zien?

— Toch wel.

— Hoe? Leg me dat eens uit?

— We kunnen ons naar zijn paleis begeven.

— Hij heeft een paleis in den berg?

— Zeker. Als ge veel moed hebt, wil ik u tot bij hem geleiden.

— Moed? Ik denk wel dat ik iets in dien aard bezit, want het is mij nog maar zelden gebeurd vrees te koesteren.

— Ge zult bovennatuurlijke dingen te aanschouwen krijgen.

— Goed... Ik ben uw man.

— Dan zal ik met u mijn vader gaan opzoeken.

— Uw vader?

— Ja, ik ben de zoon van den grootsten toovenaar, die ooit over de geesten van de bewoners dezer streken heeft geheerscht.

— Zoo, zoo!

De kerel wil mij nog een zijner laatste en sterkste kunstjes vertoonen, dacht de Rosse, en daarom maakt hij mij dit alles wijs.

— Gij gelooft me niet? vroeg de jonge Arabier, die de gedachte van onzen held scheen te lezen.

— Toch wel en ik ben gereed om u te vergezellen, op voorwaarde dat we niet lang zullen wegblijven.

— Vrees daar niet voor. De berg ligt op honderden uren afstand van hier verwijderd, maar de reis zal kort wezen.

— Als hij niet plotseling een slag van den molen heeft gekregen, dacht de Rosse, dan is hij mij niet weinig voor den aap aan 't houden!

— Kom, zei de Arabier, laat ons gaan.

Zij verlieten het stadje en betraden de groote baan, die door de karavanen werd gevolgd en een paar honderd meters voorbij de woningen, langsheen het woud liep.

Aan dit laatste gekomen, verliet de Arabier den weg en volgde een eng pad, dat tusschen de boomen slingerde.

Zij konden een tiental minuten flink hebben doorgestapt, toen zij aan eene wijde open plaats kwamen, door eeuwenoude reusachtige boomen omgeven, wier kruinen, als tegen het zwerk verheven, zich raakten.

Het was een prachtig oord.

De jonge Arabier bleef staan.

— Gij zult den moed hebben mij tot het einde te volgen, niet waar? zoo sprak hij. Het is nog tijd terug te keeren. Binnen een paar seconden is het te laat.

De Rosse voelde zijn boezem wel wat eng worden en het was alsof eene geheimzinnige vrees hem bekreep.

Hij overmeesterde echter dien ontwaken den angst en trachtte zichzelf moed in te geven, door te denken:

— Er kan niets erger gebeuren, dan dat men het op mijn leven aanlegt, en ik heb mijn revolver bij me. Och, 't is grootspraak vanwege den bruinen spotter!... En ik moet toch toonen dat de blanken niet zoo spoedig deinken.

— Ik ben bereid u overal te volgen, sprak de Rosse met vaste stem.

De Arabier haalde een fluitje te voorschijn, dat, als hij het aan den mond had gebracht, een schrill, eigenaardig geluid liet hooren.

Driemaal, met korte tusschenpoozen, floot de jonge man.

Daar vernam de Rosse plotseling, en zeer dicht bij hem, het gebrul van een leeuw.

Aan de andere zijde werd door een tweede leeuw op dat geroep geantwoord.

De Rosse haalde haastig zijnen revolver te voorschijn.

— Doe uw wapen weg, zei de Arabier. Er dreigt niet het minste gevaar.

— Die leeuwen?

— Zijn de dienaars van mijnen vader.

— 't Ziet er hier maar aardig uit, dacht de Rosse, bij 't bergen van zijn wapen. Nu hoop ik dat die kokernoot een toovenaar is, of ik ben bakvisch.

Een gekraak in het kreupelhout en twee leeuwen verschenen aan het einde van de open plaats, vlak vóór den Arabier en zijn gezelschap.

Het waren twee prachtige dieren, veel hooger en sterker gebouwd dan gewone leeuwen, met om den machtigen kop, lange, zwarte manen, die bijna den grond raakten.

Hunne oogen blonken als straalde er vuur uit.

Op een teeken van den Arabier kwamen ze nader...

De bruine man sprak eenige vreemde woorden en de leeuwen bogen het hoofd, als om hem te groeten.

Het hartje van den Rosse was geen boontje groot meer.

Hij voelde hoe zijne knieën onder hem knikten.

Een slag van een der zware klauwen, en er zou nooit nog iemand de twee jongelingen weerzien.

— Doe zooals ik, zei de Arabier.

De Rosse keek hem aan en zag dat zijn makker te paard op den rug van een der leeuwen sprong.

Slechts een oogwenk aarzelde onze held.

— Ik ben nu zoo ver en ik moet maar meêdoen tot het einde, dacht hij.

— Vrees niets... Spring maar...

De zoon van Knaps, die nog de kunsttoeren van de Olinkeys niet vergeten was, sprong op den rug van den koning der dieren.

— Houd u goed vast bij de manen.

— Ik heb ze in mijne handen en ze er zelfs rond gewonden.

— Op reis dan!

Hij zei weer eenige woorden en als een pijl uit eenen boog schoten de leeuwen vooruit.

Ze liepen niet, maar vlogen in het woud, dan door velden en pleinen, nu weer over bergen en moerassen, verder zwemmend over een breeden stroom, dan weer door bosschen en over kale landen, in duizelige vaart...

Zoo snel kwamen ze vooruit, dat de Rosse

bijna niets kon zien van de streken die ze door trokken.

Als een drenkeling hield hij zich met beide handen vastgeklemd aan de manen van het dier...

En voort ging het nog maar steeds in volle vaart, zonder een oogwenk slechts den bliksemsnellen rit te vertragen...

Eindelijk, na een zeer hoogen berg te zijn opgerend, bleven de leeuwen, bijna aan den top, plotseling staan.

De Rosse vloog over den kop van zijn rijdier, maar liet de manen niet los, zoodat hij niet ver vooruitschoof en spoedig weer recht was gekrabbeld.

De Arabier lachte dat hij schokte.

— Hoe vindt ge dat rijtoertje?

— Alles behalve aangenaam!

— Toch snel genoeg?

— Ja, dat wel. Ik heb water en bloed gezweet. Iederen oogenblik dacht ik te zullen vallen.

— Onmogelijk!... Volg mij...

De leeuwen waren verdwenen.

De Arabier stapte tot op den top van den berg, tusschen het kreupelgewas, dat zoo dicht ineen groeide, dat de jongelingen er met moeite door konden.

Daar stonden zij voor een groepje boomen, tusschen wier stammen de slingerplanten als een ondoordringbaar netwerk hadden gevormd.

De zoon van den toovenaar verwijderde ze echter met veel gemak, als ware het eene gordijn van aangeregen parelen geweest...

Er vertoonde zich een hol...

De Arabier trad er binnen, gevolgd door den Rosse, die nu met veel geruster gemoed de dingen die komen zouden afwachtte, omdat hij, na de reis op den leeuw, de overtuiging had opgedaan dat zijn makker geen gewoon mensch was.

Na eenige stappen in den tunnel gedaan te hebben, hoorde de Rosse, want het was pikdonker in de onderaardsche gang en zien kon hij dus niet, dat eene zware deur op hare hengsels krassend draaide.

Een helder licht straalde hem tegen.

Een overgroote lantaren, uit allerlei gekleurde glazen samengesteld, verlichtte een klein vertrek, waarvan de wanden heel en al bekleed waren, evenals de vloer en de zoldering, met dierenvelen.

Aan het einde van dit pelskamertje be-

merkte hij een opening, waarheen de Arabier zich begaf en in verdween.

De Rosse volgde en bemerkte dat een soort trap, samengesteld uit ineengewerkte olifantstanden, met eene handgreep, insgelijks van ivoor, naar de diepte voerde.

Achter zijnen makker ging hij naar beneden.

Hij telde werktuiglijk de treden en was aan honderd en zes, als ze weer op vasten grond stonden...

Aan den voet van de trap bevond zich ook een helder licht en zoo bemerkte de Rosse dat ze aan den boord van eene rivier of een meer gekomen waren.

Anders kon hij niets bemerken, noch voor, noch naast, noch boven zich, waar niets te zien was dan eene dikke, ondoordringbare duisternis.

Eene prauw, dat is eene platte boot zooals de negers er gebruiken, lag met eenen ketting aan den oever gemeerd.

— Stap in, zei de Arabier.

De Rosse gehoorzaamde.

Spreken deed hij niet meer.

Al wat er met hem gebeurde verbaasde hem zoozeer, dat hij geen woord nog te zeggen wist.

Overigens zijne keel was als toegeschroefd en hij zou wellicht geen geluid hebben kunnen geven.

Zijn gezelschap stapte achter hem in de boot en maakte ze los.

Als door een strooming meegevoerd dreef het lichte vaartuig verder.

Een gerucht, als dat door een koffiemolen gemaakt, trof het oor van den Rosse, maar het werd van stond tot stond sterker en ging weldra over in een sterk geraas, dat denken deed aan het lawaai eener machinezaal in volle werking...

— Ga plat op den buik in de boot liggen, beval de Arabier. Spoedig.

De Rosse deed wat hem gezegd werd...

Een paar oogenblikken later werd het bootje als opgelicht en in de diepte gesmeten...

Het was den jongen alsof men een emmer water over zijn hoofd had uitgespoten...

Hij was druipnat...

Nu gleed het vaartuig weer kalm op het donkere watervlak en het geraas nam langzaam in kracht af.

— Ge kunt weer zitten, zei de Arabier.

De Rosse gehoorzaamde...

In de verte, heel in de verte, bemerkte hij

een rood stipje, als een vlam onder een glazen bol, dat grooter en grooter werd, eene ondergaande zon geleek, in omvang toenam en eindelijk eene opening in den wand bleek te wezen.

Het bootje stootte tegen den oever, de Arabier sprong op het zand, snoerde het vaartuig vast en noodigde zijnen makker weer uit hem te volgen.

Zij kwamen in eene groote zaal, waarvan de wanden als bezet waren met diamanten en edelgesteenten, zoo schitterden zij te allen zijde onder het roodachtig licht dat van het welfsel, zoo hoog verheven dat het bijna niet met het oog te bereiken was, naar beneden straalde.

Deze wanden vertoonden alle soorten van grillige vormen, daar als een bosch met boomen, hier als menschen en dieren, daar weer verdeeld in vierkanten, driehoeken, ruiten, ginder weer effen, en dat alles schitterde, glom, blonk, glinsterde, schoot allerlei kleuren uit...

Nimmer had de Rosse zulke pracht gezien..

De grond was uit fijn kiezelzand samengesteld en als een zacht goudgeel tapijt onder den voet...

De Arabier gaf geen acht op al het heerlijke dat hem omringde en stapte snel door de kilometerslange zaal.

Waarheen hij zich begaf kon de Rosse niet gissen, want er was geene opening of geene deur te bespeuren in den wand waarheen de twee jongelingen zich richtten.

Als hij den wand bijna genaderd was, bleef de Arabier staan.

Met al de kracht zijner stem spekend, bij na ieder woord uitschreeuwend, riep hij:

— Zal de dienaar van den Grooten Geest eenen blanke in den tempel toelaten?

Plotseling viel eene groote duisternis rond hen, als werd er een blinddoek voor hunne oogen vastgesnoerd.

De Rosse greep den Arabier bij den arm...

Het was alsof opeens de wand opscheurde...

Onze held zag een prachtige zaal, waarvan het welfsel rustte op talrijke kolommen, die uit ivoor schenen gebouwen en met breede gouden banden, op korten afstand van elkaar, versierd waren...

Een helder licht, goudgeel als het zonnelicht, heerschte in dien heerlijken tempel.

Op den achtergrond, waar een overgroote geopende pauwstaart den wand bekleedde,

en een schitterend kleurenspeel vertoonde, stond een soort troon, ook uit ivoor en gouden banden gemaakt, en daarop bemerkte de Rosse een levend wezen.

Een lange witte baard, die golvend tot over de borst van dat wezen neerhing, en lang, krullend zilveren hoofdhaar, dat als een mantel tot op zijne schouders viel, lieten van het gelaat alleen een klein bruin plekje met twee schitterende punten bloot.

Een lang rood kleed dekte het gansche lichaam van den dienaar van den Grooten Geest, zooals de Arabier hem genoemd had.

De man sprak, met eene zoete maar zeer krachtdadige stem, die helder klonk als kristal:

— Wat verlangt ge, mijn zoon?

De Rosse kon zijne ooren niet gelooven.

De dienaar van den Grooten Geest, in het midden van Afrika, in 't hartje van eenen reusachtigen berg, sprak zuiver vlaamsch!

— Zeg nu, zoo fluisterde de Arabier, dat gij verlangt uwe toekomst te kennen... Spreek dan toch!

En de Rosse zei, met bevende, onvaste, stem:

— Ik zou willen weten wat er mij nog te wachten staat.

— Ik zal de toekomst raadplegen, sultan der Oeylamkoeroes.

— Dat ben ik niet meer.

— Wie door den Grooten Geest tot sultan wordt verheven, blijft het tot hij zijne vaderen zal hebben vervoegd.

— Mijn volk heeft mij verjaagd! Het zou mij gedood hebben!

— Toch blijft gij hun sultan.

De dienaar van den Grooten Geest hief de rechterhand even op, en aan den voet van den troon joeg dadelijk een knetterend vuur groenachtige vlammen in de hoogte...

Duizenden gouden gensters dwarrelden op.

De man op den troon liet den arm weer zakken...

Het vuur verdween...

— Luister, sultan der Oeylamkoeroes... Door een woud van wapens zult ge reizen naar een gewest waar nooit een mensch geweest is en langs een woud van ijsbergen zult ge wederkeeren naar de beschaafde wereld, waar ge door de liefde aan den dood zult ontkomen, en, na verre wegen te hebben afgelegd, eindelijk in veilige haven zult aanlanden... Dat lot heeft de Groote Geest voor u

bestemd, sultan der Oeylamkoeroes.

De wand schoof weer dicht...

Eenige oogenblikken heerschte weer een dikke duisternis rondom hen...

Daar ontsproot weder het roode licht uit het welsel der groote zaal...

— Ziet ge daar in den wand die kleine, blanke stokjes? vroeg de Arabier.

— Ja, ik zie ze.

— Treed nader en neem er een...

De Rosse deed wat hem gezegd werd en nam een der aangewezen voorwerpen.

Het was een klein plaatje ivoor, waarop eenige zonderlinge teekens gesneden en daarna met eene roode stof gekleurd waren.

— Het zal u voor vele onheilen bewaren, zei de Arabier.

Langs denzelfden weg dien zij gevolgd waren om naar den tempel te komen, verlieten zij den berg, met dit verschil dat ze deze maal op het meer het geraas der waterval niet vernamen en de baan veel korter scheen.

Aan het kreupelhout vonden ze de twee leeuwen terug.

De Rosse en zijn makker sprongen te paard, of liever te leeuw, en in duizelingwekkende vaart ging het weer over pleinen, moerassen, stroomen, velden, bergen, door grasvelden en bosschen, en op korten tijd waren ze op de open plek van het woud.

Op een teeken van den Arabier verdwenen de leeuwen tusschen het geboomte.

De twee jongelieden keerden naar het stadje weer, dat in rep en roer stond, omdat nergens de Rosse te vinden was.

Reeds waren een paar groepen gereed om in den omtrek der stad opzoekingen te doen.

De Rosse werd door den heer Steadily op alles behalve vriendelijke wijze ontvangen.

— Het is mijne schuld niet, klonk het antwoord. Ik ben met Selim bij den priester van den Grooten Geest geweest, honderden uren ver, en de leeuwen hebben ons niet vroeger terug in 't bosch gebracht.

— Wat beteekent die onzin nu allemaal?

— Het is de zuivere waarheid, Mijnheer.

En de Rosse verhaalde alles wat er met hem gebeurd was en wat hij gezien had.

Niemand geloofde natuurlijk een woord van al wat hij vertelde.

Op spotgelach werd zijne mededeeling onthaald, toen de Rosse zijn verhaal besloot met deze woorden:

— Ik heb er geen woord bij of afgedaan. Dat alles is mij overkomen!

— Ge hebt u leelijk laten beetnemen! De Arabier heeft u doodeenvoudig doen inslapen.

— Neen, ik ben altijd wakker gebleven; ik heb wel degelijk met open oogen gezien wat er gebeurd is en met open ooren gehoord wat de priester van den Grooten Geest mij gezegd heeft.

— Dat alles hebt gij gedroomd.

De Rosse haalde uit zijnen zak het met teekens bekleedde plaatje ivoor, dat hij aan den wand der rots had gevonden.

— Hier is het bewijs!

— Wat is dat?

— Ik heb dat in de grot, voor den tempel, uit den wand weggenomen.

— Gij denkt dat!

— Ik ben er zoo zeker van, dat ik er mijnen kop zou durven bij verwedden.

— Doe dat niet, want ge zijt hem kwijt.

— En ge zult hem nog noodig hebben, zei Mol.

— De Arabier heeft dat ivooren plaatje tijdens uwen slaap in uwen zak gestoken, beweerde de heer Steadily, om u des te beter te doen gelooven aan den droom dien hij bij u heeft verwekt.

— Waarom zou hij dat gedaan hebben?

— Om u te bewijzen dat hij werkelijk een tovenaars is... Alleen voor den roem...

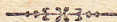
— Het kan zijn, maar ik geloof toch dat ik eenen leeuw heb bereden en al het wonderbare dat ik gezien heb bestaat.

— Dan heeft de Arabier zijn doel bereikt en ons kan het weinig of niets schelen...

De Rosse bleef bij de meening dat hij de reis naar den berg had gemaakt en als hij in den « Arend » weer over bosschen, weiden, pleinen, moerassen, bergen en dalen vloog, beweerde hij het landschap te herkennen, dat hij den vorigen dag op den leeuw was doorgerend...

HOOFDSTUK XXII

IN HET BOERENKAMP

Verscheidene dagen vlogen onze reizigers voort, slechts terug op vasten grond komende om levensmiddelen te zoeken.

De « Eagle » hield zich goed, liet zich zonder moeite door den heer Steadily besturen en leverde op die lange tochten het bewijs dat zeer verre afstanden met het luchtschip konden worden afgelegd.

De heer Steadily verjongde dan ook van dag tot dag, en ware het niet geweest dat zijn vroegtijdige kaalheid en de rimpels door de studie in zijn voorhoofd gelegd hem een veel ouder uitzicht gaven dan zijne jeugd het eischte, dan zouden de blos die op zijne wangen verschenen was en het vleesch dat weer terugkwam tusschen het vel en de beenderen, hem zijn wezenlijken ouderdom doen geven hebben.

Want, zooals wij het uit zijn verhaal hebben geleerd, de Brit was pas vooraan in de twintig.

Hetgeen hij echter geleden had, de bange uren die hij had doorstaan en daarna de onaf-

gebroken en noeste studie die hij had moeten doormaken, hadden hem bijna tot een oud man vervormd...

Maar, de overwinning welke hij nu behaald had, de overtuiging dat hij de zuidpool zou kunnen bezoeken, Victoria winnen en op wetenschappelijk gebied een wereldberoemd man wezen, dat alles wekte een nieuw leven in hem op.

Ook zijn karakter had zich heel en al gewijzigd.

Insteede van kortaf, op bevelenden toon, slechts enkele woorden tot zijne bedienden te spreken, was het nu een vriendelijke, vertrouwelijke toon dien hij aansloeg als hij met hen sprak. Lang en over allerlei ontwerpen praatte hij met hen.

Hij scheen hen niet meer te beschouwen als zijne ondergeschikten, maar wel als reisge-nooten van denzelfden rang als hij, werkelijk als vrienden...

Zulken grooten invloed kan het geluk op iemand maken...

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762